

ՀԱՐՈՒՏԻ ՈՐԴԻՈՅՆ ՊԱՆԴԻՏՈՒԹԻՒՆԸ

- 60) Աւելի լաւ չէ՞ արդեօք մենութիւն,
Աշխարհը սիրել վասն իր սիրուն միայն.
Սիրել սըրընթաց Ռոնի արագութիւն,
Կամ վասն իր լըճի անբիծ մաքրութեան,
Կեանքին հոգատար որ մօր մը նըման,
Աղուոր բայց խոժոռ մանուկի միսնամբ
Կը տանի երբ որ արթուն ելլէ ան.
Լաւ չէ՞ որ այսպէս կեանք անցընել տանք
Քան թ'ամբոխին մէջ ճընշենք կամ ճընշուած մնանք:
- 61) Ինձմով չեմ ապրիր, շուրջս եղածներու
Մասն եմ ես ընդմիշտ ու ինծի համար
Լեռները կեանք են, իսկ քաղաքներու
Բըզզիւնը տանջանք բնութիւնը չի տար
Բան մ'որ զըզուանքի ըլլայ ան պատճառ,
Այլ տժկամ օղակ մը մեզ 'ւ այլ կենդանեաց.
Նոյն կարգին մէջ, մինչ մեր հոգին կրնար
Խուսափիլ երկնի կատարը, լերանց,
Հեւացող ծովուն, երթալ խառնուիլ նոյնիսկ ասերուն:
- 62) Կեանքս այս եղած է, այսպէս գրաւեալ
Կը նայիմ ամբոխին անապատ կարծես՝
Անցած տագնապի եւ պայքարի վայր՝
Ուր մեղքի միամարտ՝ ցաւին նետուեր եմ ես,
Գործել – տանջուելու, ելեր վերջապէս՝
Դաւար թելերով թըռչելու անգամ
Թեւ նոր բայց նորէն որպէս փոթորիկ
Պիտ մրցի զըւարդ իր նոր թելով ան
Անգոսնելով ըզմեզ ընդմիշտ կաշկանդող շղթան:
- 63) Ու վերջապէս միտքս ազատուած ըման՝
Իր ատած ձեւէն այս ըստոր, անարգ
Կը լըքէ մարմնի իր վիճակը ան,
Կ'առնէ որդ-ճանճի երջանիկ վիճակ,
Կ'ունենայ տարբեր եւ նոր համակարգ
Փոշի դառնալով, ինչպէս որ էին,
Պակաս շողափայլ բայց աւելի տաք?
Մարմնազգած մտածմունք մէն մի կէտի ոգին?
Որմէ այժմ իսկ ունիմ երբեմն անմահ բաժին:

(շարունակելի)

LORD BYRON
Թրգմն. Մուրատ Մանուկեան